

su 14.5.2017

Jaakko Harjuvaara

ARVOISAT ÄIDIT JA ISOÄIDIT!

Haluan ensinnäkin onnitella teitä kaikkia, sillä tänään on teidän päivänne! Viiden minuutin puheessa ei voi sanoa kuin yhden asian. Sen vuoksi haluan rohkaista teitä kaikkia tänä juhlapäivänänne. Miksi?

Haluan rohkaista teitä sen tähden, että meidän aikanamme kaikkeen kohdistetaan vaatimuksia, millaisia pitäisi olla. Lehdet tulvivat roolimalleja ja niitä perustellaan mitä moninaisimmilla uusilla tutkimuksilla ja teorioilla ja niistä käydään keskusteluja kaikissa ohjelmissa, mediassa ja ryhmissä.

Olkaa aivan rauhassa hyvä äidit! Te olette hyviä, koska olette äitejä, te olette hyviä juuri sellaisina kuin olette. Itse asiassa roolimalleja on ihan yhtä monta kuin on äitiäkin, olkaa siis ihan rauhassa sitä, mitä olette.

On sanonta: ”Kun Jumala ei ehtinyt joka paikkaan, niin hän loi äidit!” Olkaa rauhassa, jos Jumalakaan ei ehtinyt joka paikkaan, niin ei äidinkään tarvitse ehtiä eikä jaksaa joka paikkaan, vaikka siltä monesti tuntuisikin.

Haluan rohkaista teitä, kun teillä on huoli lapsenne kasvuympäristöstä, olosuhteista, millaisessa päiväkodissa he ovat, tai millaisissa kouluissa ja luokissa he opiskelevat, onko heillä virikkeitä ja elävätkö ihanneympäristöissä? - Älkää olko peloissanne, jos päiväkodissa tai koulussa on jotain puutteita.

- Me kävimme aikoinaan koulua luokissa, joissa oli yli 40 oppilasta ja – ihmisiä meistäkin on tullut.

Kun uskallatte olla oma itsenne äiteihin ulkoapäin kohdistuneiden vaatimusten keskellä, niin teillä voi olla huoli ja paine omasta äitiydestänne, omista vaatimuksistanne itseänne kohtaan äitinä. Miten selvitä niiden vaatimusten keskellä – olenko hyvä äiti, olenko sopiva äidiksi omasta mielestäni, millaisen kuvan äidistä olen saanut omalta äidiltäni?

Vaimoni menetti isänsä talvisodan viimeisinä päivinä ollessaan 1,5 v ikäinen ja viiden alle kouluikäisen lapsen huoltajana hänen äitinsä vei sota-ajan vaikeuksien tähden tämän tyttärensä sijoituskotiin 3,5 vuotiaana ja jätti sinne etukäteen kertomatta eikä koskaan pystynyt puhumaan tästä sanaakaan.

Vaimoni kasvoi kokonaan ilman omaa kotia, isää ja äitiä.

Kuitenkin hänestä tuli hyvä äiti. Hän rakasti lapsiaan syvästi ja halusi antaa heille sen turvallisuuden, läheisyyden, lohdutuksen ja rakkauden, jota vaille hän oli jäänyt aina.

Te olette hyviä äitejä olemalla ihan juuri sellainen äiti kuin te olette ja rakastamalla lapsianne ja antamalla heille hellyyttä ja turvallisuutta.

Lopuksi haluan kertoa vielä yhden asian juuri näin äitienpäivänä. Kun omat lapseni olivat jo käyneet rippikoulun eikä minulla olla kosketusta heidän ikäisiinsä, niin luin Nuorten Hesaa, jotta tietäisin, mitä rippikouluikäiset ajattelevat:

Eräs nuori 15 vuotias tyttö kirjoitti siellä kirjeen äidilleen äitienpäivänä:

”Jos sinä äiti, edes joskus olisit ollut ihan tavallinen äiti, mutta kun sinä olit aina niin täydellinen, niin hillitty ja hallittu ja niin moitteeton. Jospa sinä edes joskus olisit menettänyt malttisi, suuttunut, huutanut ja pauhannut, niin sinä olisit tavallinen epätäydellinen äiti ja minun olisi ollut helpompi elää. Olisit pyytänyt anteeksi ja tarvinnut minun rakkauttani ja hyväksymistäni, niin silloin minäkin olisin uskaltanut avautua sinulle ja tarvita sinua ja sinun rakkauttasi äiti rakas.”

lähteitä:

Vaimoni Orvokin sotaorpoudesta

http://www.sotaorvot.fi/iltakirkko2007_10_06.html